

Даниела Колева

Дъщерята на лихваря

„Къде остана онова момче, което ожених за себе си?“ Попита се тя, докато пълнеше чашите. „Няма го в мъжа насреща... И чертите на лицето му, изсечени някак са станали...“

– Наздраве! Какво виждаш? – попита я той.

– Разликите... отпреди, когато се обичахме – и добави наум – „надявам се, да сме се обичали“.

– Мдаа, беше някога... забравихме чувството, заедно с илюзиите в оная мазичка – отвърна й той.

– Аз вече нямам такива за нас – призна му тя.

Той на свой ред се вгледа в нея:

– Не мисли, че аз имам. Изгубих ги почти веднага, като ме доведе в тоя „дом“.

Тя продължи по-тихо:

– Помниш, нали, че не можех да избирам... освен да се върна тук, откъдето, всъщност, не успях да избягам.

– Не искаше... признай си... Ти си свикнала с удобства, с лукс. Разбирам те, затова не прие да идем при нашите.

Тя се замисли:

– Да... там е дом, но как щяхме да се сбутаеме с родителите ти в двустайната панелка?

Той отвърна неуверено:

– Все някак...

Замълчаха. Той пресуши чашата:

„Да... знам, искаше ти се тук. Да е охолно и за мен и за детето... Убеждаваше ме, че то ще направи чудото... хармонията.“

А на жена си:

– А се оказах жребеца потребен за оплождане...

Тя му отвърна:

– А аз кобилата износила наследника... Ще спорим ли кой от нас е повече жертва?

– Не, безсмислено е... Тук научих всичко за човешкото нещастие... и станах част от него.

Тя наведе глава:

– Знам... – и си каза: „А се надявах да се радват, че имат зет и внук... че сме семейство.“

Тя напълни чашите и си продължи наум:

„Е, наследника е осигурен. Ние сме ненужните придатъци. Лихварят има на кого да завещае. Достойнството прилича на мъжете... аз съм дъщерята.“

– Наздраве! – рече тя, сякаш да потули мисълта.

– Наздраве! – отвърна съпругът и докато отпиваше си спомни:

„Да... не ти е простил, че си жена. Той искал син, а си се родила ти. Като разбрал, отказал да те види... зарязал майка ти. След месеци, след увещания от двата рода, кандисал да ви прибере.

Склонил той... второто било момче...

Кадъната с дългото вретено си заслужила парите... Не посямля майка ти да го роди... Ами ако и то се пръкнело момиче... непожелано, като теб?

И тъй... и двете, бял ден не сте видели...“

Той допи чашата и попита:

– Къде е детето?

– Остана на строежа с дядо си, да платят на работниците.

– А на нас, слугите, няма ли да ни се плаща?

– Ще ни се плаща... знаеш как – тя се огледа наоколо – това тук, вилата и всичко останало... за сина ни ще бъде...

– О, да – ехидно се засмя той – пренадахме се... Кога ще бъде това бъдеще несъстоимо? Кога? Като умре ли?

Тя помоли с очи: „Защо не ме пожалиш, поне ти?“ , после му каза:

– Може би... зловещо е, но е вярно... тогава... а може и някое добро дело да свършим.

– Междувременно, обаче ще сме на по 50–60 и ще ги ползваме я за бастунки, я за зъбни протези... и накрая ще ни погребат в дъбови ковчези с позлатени дръжки. Защо ме подлъга, защо ме доведе в тоя ад?

– Излъган ли се чувстваш?

– Измамен и похабен. Няколкото години тук са като вечност! Ти може да си свикнала, но аз не издържам!

– Да, знам... – отвърна му тя.

– А, знаеш ли... сега съм пийнал... и мога да го кажа, че изобщо, ама изобщо нямам желание да се любим!

Тя овладя трепването си, само докосна чашата по ръба, плъзна надолу по столчето... и така няколко пъти, с гальовност на отхвърлена ласка и си каза:

„Поне си честен, откровен, това остана непречупено...“

– Днес, докато подавах тухли на майсторите, дойде оня солидни длъжник... депутатата... как му беше името... Каракостов, дочух, че молеше за отсрочка по дълга си... Събра смелост да каже на баща ми:

„Абе, ти и жените си впрегнал да работят... Ще им вградиш сенките в тая вила.“ А баща ми му отвръща доволно: „А-а-а, да, хем ще

поотслабнат... че добре храня напоследък, хем ще почернеят, все едно са на морето, хем работата да върви.“ Она се позасмя и си тръгна.

– А ти? – попита съпругът.

– Постарах се да съм с гръб, ако ме срещне на улицата да не ме познае, че доста хора завиждат на дъщерята на лихваря...

– И за какво ти завиждат?

– Синът ни се хвалил в училище, че дядо всичко ще му купи...

– Да-а-а, дори и онова, което не се купува...

Тя кимна и прочете мислите му:

„Да...той е неговият син...ще го направи като себе си... лаком за пари.“

Дъщерята на лихваря:

„Да... по свой образ и подобие...“

После двамата се обърнаха към витрината на близкия шкаф и се вгледаха в стодоларовата банкнота, на която услужлив фалшификатор бе заличил образа на Бенджамин Франклин. Оттам се усмихваше деветгодишният им син.

– Напускаш ли ни? – попита дъщерята на лихваря.

Съпругът помълча:

– Оставам... ще се мъчим заедно.

КРАЙ

© Даниела Колева

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1793>]